

НЕГАТИВНА КОПУЛА БУТТЯ СЕРЕД ПЕРСПЕКТИВ ГАЙДЕГГЕРОВОГО ПРОЄКТУ РАДИКАЛЬНОЇ ОНТОЛОГІЇ

Через втрату абсолютного статусу дієслова *бути* з часів греків до Гайдеггерового проєкту *радикальної онтології* буття дотепер потребує ректифікації, тобто відшкодування *буття* для самого буття, що за причини логічної помилки *petitio principii* тільки передбачалось, але не обґрунтовувалось. Анулювання грецького статусу дієслова *бути* спричинило цілковиту дезорієнтацію буття щодо власного предмету і способу дії, що у висновку призвело до індиферентності онтологічного фону як такого. Буття внаслідок цього не перетворилося на найменшу семантичну одиницю, подібно до діючих частин мови, але його смислове наповнення еkleктичним чином розширилось до безкінечності, а отже буття остаточно втратило автономію та границі власного феноменологічного прояву. Дана стаття, яка водночас є частиною більшого за об'ємом дослідження, виходить із думки про те, що у найпершому із суджень про буття, а саме *буття є*, вже присутня його вихідна характеристика: *негативність*. Виявляється, що *буття є*, але виключно на рівні висловлювання, тоді як *безпосередньо* воно не присутнє, тобто полишене властивих виключно йому предикативних ознак, за винятком однієї: буття є *не (тільки) як децо* або ж буття *не є (тільки) як децо*. Мета статті полягає у тому, аби визначити негативну буттєву копулу (*не є*) в якості предмету Гайдеггерового проєкту *радикальної онтології*, лише нарисом означеного у Марбурзькому циклі лекцій 1927 р. Крім того, сьогоденне поживлення наукового інтересу у бік суб'єктності та просторових локалізацій *ніщо* потребує затвердження *буттєвого* характеру останнього, що логічно витікає із набуття буттєвою копулою ознаки *негативності*, і вже надалі – витлумачення *негації* як суто онтологічного *способу дії* серед перспектив переходу до *нового початку*, яке обіймало усі наукові пошуки пізнього Гайдеггера. З огляду на вищесказане, актуальність дослідження проблематики копули тільки зростає.

Ключові слова: *буття, копула, радикальна онтологія, негативність, petitio principii.*

Попри втрату абсолютного статусу дієслова *бути*, у відношенні до буття понині вживається логічна помилка *petitio principii* (*передбачення підстави*) через вимоги, що висувуються до нього, як до логічної причини, основи або універсалізуючого принципу. Помилка *petitio principii* літерально відноситься до типу логіко-риторичних, хоча за масштабами свого впливу на проблематику буття вона цілком виправдано може претендувати на онтологічний статус. Знов-таки, іще Арістотель наголошував на *вимозі початку* або *αἰτεῖσθαι τὸ ἐν ἀρχῇ* [Арістотель, 2022, с. 273], тоді як латиною це було викривленим чином перекладене у вигляді *petere principium*, тобто *вимоги принципу*, допоки Ляйбніц не взяв його за основу *закону достатньої підстави*. Положення про основу *nihil est sine ratione* можна перекласти як *нічого немає без основи*, але при цьому небезпідставно додати: *нічого, окрім самого положення і буття*. У циклі лекцій 1955-56 рр. під назвою «*Der Satz Vom Grund*», безпосередньо присвяченому розбору положення, М. Гайдеггер відзначив одну вкрай специфічну особливість: від розставляння наголосів у даному положенні може радикально змінюватись не тільки його суть, а й ставлення до буття в цілому [Heidegger, 1997, р. 94]. З одного боку, в положенні затверджується той факт, що *усе (що є) має основу*; з іншого – від *основи (буття)* вимагається *бути причиною*, відповідно до якої *усілякому децо (наслідковим чином)* вимушено притаманне *обґрунтування*, забезпечене *буттям*. Положення фіксує характер укорінення *усього, що є* в онтологічному мотиві *нестачі* (якому повсякчас не вистачає *основи*), тоді як про саму *основу*, тобто *буття*, у ньому нічого не йдеться.

Натомість, за грецьких мовно-світоглядних перспектив судження типу *бути* (існуючим) та *бути істинним*, рівно як і *бути чимось* (визначеним), поставали тотожними за змістом, тоді як сьогоденний онтологічний дискурс, в якому абсолютний статус дієслова *бути* анульовано, вимагає додаткової актуалізації буттєвих смислів із відповідним конгломератом онтологічних відношень, кожне із яких перевищує суто логічний, причинно-наслідковий зв'язок. При цьому сама природа буттєвої копули вимагає, аби воно було нічим іншим, навіть основою, не відповідаючи через момент негативності у своїй підоснові жодному із критеріїв принципу, серед яких найбільш виразним є *принцип несуперечності*. В той же час, логомахія у питанні доречності висунутих вимог до буття як до *причини-основи-принципу* не вщухає досі, внаслідок чого сформувалася загальнонаукова колізія, що полягає у довільному використанні таких понять, як *буття* та *онтологія* задля того, аби забезпечувати засадами брак підґрунтя або дефіцит *начала* у певних філософських локунах, які можна назвати *регіональними онтологіями* на протигагу *радикально онтологічному проєкту* М. Гайдеггера.

Пафос негативного онтологічного закликів був спровокований самим Гайдеггером через апеляцію до природно вмотивованого *ужилу*, репрезентованого у *кінцевості Dasein*. Внаслідок цього формат *потайності* міцно закріпився за його текстами, хоча більш зосереджена увага на них дозволяє побачити за напашуванням часом звивистих ентимем докорінно невимовлене в історії філософії. Така інтерпретативна практика складає підґрунтя його методологічного підходу в цілому, який Г. Гарман назвав «вимогою оновленого інтересу до естетики в найширшому сенсі: не тільки мистецтва, а й нетривіальних форм доступу будь-якого роду» [Harman, 2019, p. 160]. Поняття *копули* не є виключенням із цього процесу: дослідження *ε-сенсу*, нарисом розпочате в курсі лекцій 1927 р., було пізніше інкапсульоване в аналітику *ніщо* із супутнім йому маркером *негативності* в основі буттєвої істини. В. Річардсон відзначав, що «це ставатиме усе більш і більш характерним для Гайдеггерового методу, що буде розгортатися вже після 1935 року» [Richardson, 2003, p. 295]. Від смислової ескалації буттєвої копули у межах проєкту *радикальної онтології* напряду залежить екстралінгвістична єдність ідеї буття Гайдеггера на шляху від феноменології логосу до топології істини-*ἀλήθεια*, що потребує не меншого узгодження, аніж стрибкоподібний перехід від раннього *Dasein* до пізнього концепту *Ereignis*.

Уперше визначення Гайдеггером проєкту *радикальної онтології*, як і розробка поняття *копули*, зустрічається в курсі лекцій 1927 р. «*Die Grundprobleme Der Phänomenologie*» [Heidegger, 1989b, p. 319]. Там ним була устаткована і думка, згідно з якою аналітика *Dasein* отримувала свій фундаментальний смисл виключно з тієї причини, що мала б закласти підвалини для проєкту *радикальної* або ж *негативної онтології*, яка належною мірою лишилась нетематизованою. Вже у вступі до зазначеної роботи Гайдеггер провів чітке розрізнення між позитивними науками, предметом яких виступає покладене суще, та *негативною філософією* як єдиною можливою наукою про буття, яке фактично *не є* [Heidegger, 1989b]. У Марбурзьких лекціях того ж року Гайдеггером вперше була сформульована гіпотеза щодо необхідності певного *es gibt* або безособового *дано*, яке безпосередньо *не є*, але виступає водночас умовою будь-якого онтологічного відношення. «Можливо, окрім переліченого сущого ніщо інше не є, але, можливо, *дано (es gibt)* іще децто, що, насправді, *не є*...Зрештою, *дано* щось таке, що має бути *дано*, аби ми отримали доступ до сущого як сущого і могли б із ним співвідноситись...переживали у досвіді та розуміли (його)» [Heidegger, 1989b, p. 11]. На протигагу *Dasein* і *Das Man* конструкція *es gibt* позначає безособову форму існування буттєвої копули, у якій навіть не йдеться про анульовану особу, а чистий акт *надання*, що не прирівнюється до словоформи *буває*. Найвлучнішим еквівалентом в історії філософії Гайдеггерового *es gibt* виступає хіба що аристотелівська *ἐνέργεια* як *дійсність існуючого в можливості*. Зі свого боку, Д. Кляйнберг-Левін відзначав, що двозначна ідіома *es gibt* у Гайдеггера відсилає до цілого діапазону смислів: від безпосередньо акту *давання* до *відправки* чи навіть *улаштування* або *дару* [Kleinberg-Levin, 2022, p. 72]. На топологічному рівні

висловлювання саме копула забезпечує єдність такого феноменологічного акту завдяки своїй медіальній природі зв'язки. Проте, останнім сенсом розуміння копули не обмежується, на підтвердження чому виступає одна із окреслених самим Гайдеггером вирішальних задач курсу лекцій 1927 р.: конституювання визначального для *радикальної онтології* відношення між *копулою* та *істиною буття* в їхньому тісному взаємозв'язку [Heidegger, 1989b, p. 256].

Отже, як цілепокладання поточної статті визначається ніщо інше, як затвердження буттєвої копули як предмету Гайдеггерового проєкту *радикальної онтології*. Задля цього вона спершу має бути переведена з суто логічного в онтологічний дискурс, і вже потім – бути означена серед семантико-лінгвістичних перспектив, аби зрештою отримати належне онтологічне підґрунтя, тим самим не наражаючи поточне дослідження на штемп філософських пересудів, які виникають там, де предмету аналізу не вистачає неупереджених наукових підстав і знання етимологічної традиції як такої.

У сучасному філософському дискурсі поняття *копули* активно функціонує між встановленими структурною лінгвістикою й *теорією предметів* А. Майнонга контекстуальних межах. Зі свого боку, критика *тотальності буття* А. Майнонга на власному прикладі передбачила, яким чином відбуватиметься загальний процес деонтологізації буття у пост-дискурсі: разом із небуттям воно прирівнюється до зовнішньої (навколо-екзистенціальної) ознаки предмету, а через те, що ступінь опосередкування буття та його антиподу є вкрай малим, кожне з них нівелюється в якості феномену в цілому [Meinong, 1988]. Коло безпосередньо онтологічних претензій копули взагалі досить довгий час лишалося у другорядному стані, незважаючи на той факт, що буттєва копула визначає смисловий діапазон будь-якого судження, що зустрічається від самого початку у *ε*-говорінні (*Ist-Sagen*). Буквально вона виступає медіальним компонентом суб'єктно-предикативної структури ($S \epsilon P$), за якої чітко визначені ознаки S вступають у відношення із реальною предикацією P , що унеможливується без зв'язки ϵ як такої. Однак, дана структура лишається у непроблематичному положенні доти, доки у якості S не постає саме *буття*: транспредикативне, транскатегоріальне, трансфеноменальне поняття, рівнозначно якому за ступенем своєї неопосередкованості у філософському дискурсі може конкурувати хіба що поняття *ніщо*. Копула не опосередкованого нічим буття діє безапелятивно у вигляді S (*буття*) ϵ , але із суттєвою приміткою: *не (тільки) як децо* або інакше – *не ϵ (тільки) як децо*. Звідси слідує, що буття парадоксальним чином *не ϵ* за відсутності реальних границь власного оприсутнення. Наочно буття постає позбавленим власної предикації, але тим самим уперше прочиняється його вихідна ознака – *негативність*. Безкомпромісність судження *буття ϵ* постає його перевагою і утрудненням водночас, оскільки воно репрезентує допредикативний характер онтологічного *пов'язування*, що продовжує *бути* навіть у негативний спосіб *не ϵ* . Таким чином, питання про виправданість негачії як нетипової форми зв'язки уперше побіжно стає відкритим для полеміки.

Першим із авторів, хто вжив поняття *копули* із метою вираження сенсу *est (бути)* у категоричному судженні *людина ϵ смертною*, був П. Абеляр [Kahn, 2009, p. 42]. Тим не менш, дане поняття можна вважати віднайденим двічі, оскільки мотив зв'язки або *сполучення*, що закріпився за латинським поняттям *копули* у граматиці, був перейнятий із грецького *σύνδεσμος*. Через те, що поняття копули було широко підхоплене коментаторами Арістотеля і як наслідок, набуло певних авторських пертурбацій, воно зберегло суто логічну форму зв'язки, але втратило грецький онтологічний смисл *пов'язування* або ж *διαλέγεσθαι*. Концептуально поняття копули бере початок із чотирьох значень дієслова *бути*, що зустрічались у давньогрецькій мові: *якісно-логічної предикації*, *випадкової предикації*, *(не)дієздатності* та *істини-хиби*. Найбільше серед них узвичаїлась перша форма, що із грецької перебралася до латини та арабської й дотепер виступає канонічним визначенням буттєвої копули: *бути* у сенсі *бути чимось (предикативно, тобто набуваючи певних ознак)*. Виходить, що для грецької мови екзистенціальне використання *είναι* насамперед мислилось потенціально предикативним, звідки стає зрозумілим, що Гайдеггерова теза про *буття як (завжди) буття суцього*, сформульована іще у «*Бутті й часі*» [Heidegger, 1967, p. 9], бере

початок із грецького смислового кореня, коли буття іще виступало непересічним об'єктом філософського запитування. У сучасних мовах домінанта *якісно-логічної предикації* не втрачена зовсім, але у деформованому вигляді вона зашкоджує аналітиці буття шляхом явної примітивізації останнього. Тобто *спосіб* або *дієвість буття* зводяться до присвоєння певному *A* чітко визначених ознак *B*, через що онтологічна аналітика усе більше заміщується на дескриптивний виклад атрибутивного змісту. За постонтологічних умов вихідне із суджень про буття (*буття є*) взагалі постає у замовчуваному форматі питання: *чи є буття* (як *предикат, істина* або *екзистенція*), тоді як для греків буття існувало у недоказовий спосіб, підтвердження чому можна знайти вже у Арістотеля [Арістотель, 2022, с. 273].

Приміром, філолог-класик Ч. Кан запропонував власну альтернативу співіснуванню логічної *копули* та філософського мотиву *існування* в межах питання про буття, *що є*, яка полягала у заміні дихотомії *зв'язки-екзистенції* на більш адекватне відношення між синтаксичною роллю дієслова як *копули* та семантичною (екстралінгвістичною) функцією дієслова як вираження *існування* у греко-філософському сенсі *істини* [Kahn, 2009]. М. Гайдеггер так само відзначав дану особливість: «Отже, буття у сенсі копули, як і поняття зв'язку, з одного боку, і буття у контексті існування, екзистенції – з іншого, слід розрізнити» [Heidegger, 1989b, p. 52]. Натомість, Я. Гінтікка надав свою репрезентацію «сучасного *міфу*, [згідно із яким] буцімто існує нездоланий розрив між *є* ідентичності, *є* предикації, *є* існування і *є* родової імплікації» [Hintikka, 1986, p. 82]. Найбільшого розвитку сенс *існування* у відношенні буття набув у схоластичній дискусії про розрізнення між *сутністю* та *існуванням*, яку можна вважати історично виправданим прототипом Гайдеггерової *онтологічної диференції*. У той час контекст *існування* міцно закріпився за буттям, тоді як *щойність* була безпосередньо реконструйована вже у вченні Д. Скота. Введене останнім поняття *haecceitas* було одним із вирішальних фундаментів для Гайдеггерового *Dasein*, оскільки концепт *haecceitas* поставав нічим іншим, як спробою Скота привести до унівокальності *сущє* (*ens*), *сутність* (*essentia*) та *буття* (*esse*). Схожої думки дотримувався і Т. Кізел у роботі «*The Genesis of Heidegger's Being and Time*» [Kisiel, 1995]. Із вищевказаного можна зробити висновок, що існує очевидне розрізнення між лінгвістичними та семантичними підвалинами у межах одного дієслова *бути*, яке обіймає розлогу площину смислів: від копули-зв'язки до екзистенції-існування та істини насамкінець. Відтак, належної уваги потребує врахування усіх його складових, кожне з яких слід бодай нарисом призводити до ясності та співузгодження, а деякі навіть випрацювати на нових, радикально онтологічних засадах.

Найперше із суджень про буття, а саме *буття є*, відноситься до екзистенціального типу, оскільки в ньому відсутні реальні вказівки на місце і час, необхідні для того, аби мати змогу витлумачити буття у предикативний (*бути* у сенсі *бути живим*) або ж локативно-екзистенціальний спосіб (*бути* у сенсі *бути де/колись*). Найдавніші приклади речень суто екзистенціального типу походять від середини та кінця п'ятого століття, і вони напряду пов'язані із існуванням богів. Натомість, абсолютне використання дієслова *бути* у всій повноті свого вираження вже є типовим як для Гомера, так і іонійської прози Геродота [Kahn, 2009, p. 174]. Отже, глибинна тематизація буття сьогодні вимагає екстраординарної онтологічної предикації вже на рівні судження *буття є*, аби останнє разом із його предметом не перейшло у розряд риторичного запитування. Тобто виключно всередині буттєвої копули коріниться нетипова обставина буття, відмінна від часу й місця, і вона є нічим іншим, як обставиною *способу дії*, забезпеченої негативним характером *пов'язування*, що лежить в основі буттєвої *копули-істини*. Деталізуючи сказане, негативна буттєва копула вибудовується у формі *згоди* на *відмову* подібно до того, як лексичному значенню *непотайності* істини передують пресупозиція кореня $\lambda\eta\theta\eta$, що значить: усвідомлення феномену $\alpha\lambda\eta\theta\epsilon\iota\alpha$ унеможливується без утримання елементу *забуття* у ньому.

Варто окремо підкреслити, що негативна відповідь у питанні буттєвої копули жодним чином не засвідчує онтологічний примат відсутності перед існуванням, а якраз навпаки: вона свідчить про екстраординарний тип власне буттєвого *відношення*, відмінний

від перетину чи підпорядкування, за якого *відсутність* сама постає онтологічною формою *присутності*. Оковид даної проблематики можна відшукати у Д. Дальстрома, на якого у своїх засновках неодноразово посилався М. Мардер [Backman, 2019]. На думку останнього, саме завдяки Гайдеггеровому проекту онтології буття вийшло із монопольного, безінваріантного сенсу *присутності*, яким послуговувалася уся метафізична традиція до нього. Мардер зазначав: «Істина буття постає визначеною взаємодією присутності та відсутності, що розгортається і переважає [wesend]... скоріш за все, присутність буття є всього-на-всього подвійним горизонтом приховування і розкриття, вивільнення та відходу [свідомого абстрагування]» [Marder, 2019, p. 167]. Як Дальстром, так і Мардер виходять із перспектив узasadнення копулятивного зв'язку між *parousia* та *ousia*. Тим не менш, зважаючи на складні відношення інструментальності, що виникають за проєкції буття на саме буття навіть у межах Гайдеггерової думки, більшість його коментаторів дотепер не можуть дійти згоди у питанні так званого *нового початку*. Зазвичай тематизація останнього вибудовується навколо пізніх робіт Гайдеггера, в яких намагаються вбачати розрив між буттям періоду двох онтологій та його постонтологічними концептами на кшталт *суті справи*, вкоріненого у словоформі *die Sache*. Склалася традиція пов'язувати *поворот* Гайдеггерового мислення із двома текстами, перший з яких був заснований на однойменній доповіді «*Keibre*» 1949 р. [Heidegger, 1994], а другий – на не призначеному початково до друку філософському щоденнику Гайдеггера 1930-40 х. р., що був адаптований згодом в «*Beiträge zur Philosophie. Vom Ereignis*» [Heidegger, 1989a]. Натомість, у чотиритомнику Ж. Бофре наведені слова самого Гайдеггера, які краще за будь-що інше репрезентують формат його прикінцевої відповіді на питання Буття: «Якщо таке, настільки характерне для Гайдеггера, дослідження *інакшого початку* у поєднанні часу і буття, ... якщо воно не є ані філософією, ані метафізикою... Гайдеггер депо незвично йменує його *топологією* буття. Цей несподіваний виказ – оскільки ми, фактично, очікували, скоріше, почути слово *хронологія* – вперше з'являється у передостанньому тексті з невеликої збірки, опублікованої лише в 1954 р. під назвою «*Aus der Erfahrung des Denkens*...» [Beaufret, 1974, p. 227]. Опісля проведеної аналітики буттєвої копули цілком виправданою постає думка про *топологічне місце* буття серед *логосу* як одну із найбільш суттєвих альтернатив *нового початку*. Дотепер вже було з'ясовано, що підтвердження на користь негативного *es gibt*, відображеного у негативній буттєвій копулі, можна відшукати значно раніше, аніж на тому наголошують прибічники цезур в мисленні Гайдеггера.

Підсумовуючи сказане, негативна буттєва копула отримала своє опосередкування з позиції предмету Гайдеггерового проекту *радикальної онтології* шляхом безпосередньої тематизації найпершого із суджень про буття, *що не є (тільки як депо)*. Завдяки семантико-лінгвістичному аналізу останнього було окреслено екстраординарний у своїй негативності тип онтологічного *пов'язування*, забезпечений структурою грецької істини-ἀλήθεια на противагу логічному критерію *істинності*, що постає недиференційованим відносно істини буття. У результаті цього *негативність* була визначена як суто буттєва ознака, покинувши тим самим сферу опросторованих абстракцій, які ризикують перетворити будь-яке наукове дослідження на профанаційний герць і якими понині зловживає уся постметафізична традиція. Більш за те, в перспективі дослідження негативної буттєвої копули прочиняється цілий пласт *досвіду діяльної негації*, що має складати основу окремого дослідження. Завдяки роботі над буттєвою копулою були встановлені горизонти та екстремуми правомірної артикуляції *буття* самого буття та Гайдеггерового *нового початку*, а разом спростовані двозначні еквівоки у бік плоских кореляцій буття із *ніщо*, невимушено спровокованих у свій час Гайдеггером. Зрештою, плідні поняттєві вузли, конституційовані у статті між *буттям*, *істиною-ἀλήθεια* та *копулою*, відтепер дозволяють останній із них виступати самостійним смисловим об'єктом у нових *онтологічних* дослідженнях.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

Арістотель. (2022). *Метафізика*. (О. Панич, Пер.). Київ: Темпора. 848 с.

Ackrill, J.-L. (1957). Plato and the Copula: Sophist 251-259. *The Journal of Hellenic Studies*, 77(1), 1-6. <https://doi.org/10.2307/628625>

Backman, J., Carman, T., Dahlstrom, D. O., Harman, G., Marder, M., & Polt, R. (2019). Gatherings Symposium: Beyond Presence? *Gatherings: the Heidegger Circle Annual*, 9, 145-174. <https://dx.doi.org/10.5840/gatherings201997>

Beaufret, J. (1974). *Dialogue Avec Heidegger. Approche de Heidegger* (T. 3). Paris: Les Éditions de Minuit.

Couloubaritsis, L. (2014). Ousia, Huparxis, Hupostasis: Essence and Existence. In B. Cassin (Ed.), *Dictionary of Untranslatables: A Philosophical Lexicon* (pp. 422–23). Princeton: University Press.

Derrida, J. (1976). Supplement of Copula: Philosophy Before Linguistics. *The Georgia Review*, 30(3), 527-564.

Heidegger, M. (1989a). *Beiträge zur Philosophie. Vom Ereignis*. Gesamtausgabe (Bd. 65). Frankfurt am Main: Vittorio Klostermann.

Heidegger, M. (1997). *Der Satz vom Grund*. Gesamtausgabe (Bd. 10). Frankfurt am Main: Vittorio Klostermann.

Heidegger, M. (1989b). *Die Grundprobleme Der Phänomenologie*. Gesamtausgabe (Bd. 24). Frankfurt am Main: Vittorio Klostermann.

Heidegger, M. (1994). *Die Kehre*. Gesamtausgabe (Bd. 79). Frankfurt am Main: Vittorio Klostermann.

Heidegger, M. (1967). *Sein und Zeit*. Tübingen: Max Niemeyer Verlag.

Hintikka, J. (1986). *The Varieties of Being in Aristotle*. In S. Knuuttila & J. Hintikka (Eds.) *The Logic of Being* (pp. 81-114). Dordrecht: D. Reidel. https://doi.org/10.1007/978-94-009-4780-1_4

Ierodiakonou, K. (2004). *Byzantine Philosophy and Its Ancient Sources*. Oxford University Press.

Kahn, C. (2009). *Essays on Being*. New-York: Oxford University Press Inc.

Kahn, C. (1986). *Retrospect on the Verb "To Be" and the Concept of Being*. In S. Knuuttila & J. Hintikka (Eds.) *The Logic of Being* (pp. 1-28). Dordrecht: D. Reidel. https://doi.org/10.1007/978-94-009-4780-1_1

Kisiel, T. (1995). *The Genesis of Heidegger's Being and Time*. University of California Press.

Kleinberg-Levin, D. (2022). Insight into Being: Ontological Responsibility in Heidegger's "Einkkehr in das Ereignis". *Gatherings: the Heidegger Circle Annual*, 12, 68-95. <https://doi.org/10.5840/gatherings2022124>

Meinong, A. (1988). *Über Gegenstandstheorie. Selbstdarstellung*. Hamburg: Felix Meiner Verlag. <https://doi.org/10.28937/978-3-7873-2634-1>

Moro, A. (2006). *The raising of predicates*. Cambridge: CUP.

Pöggeler, O. (1984). *Martin Heidegger. Perspektiven zur Deutung seines Werkes*. Königstein: Athenäum Verlag.

Richardson, W. (2003). *Through Phenomenology to Thought*. New-York: Fordham University Press.

Захлипа Дар'я Андріївна

аспірантка, філософський факультет

Харківський національний університет імені В. Н. Каразіна

майдан Свободи, 4, Харків, 61022, Україна

E-mail: darazahlypa@gmail.com

ORCID: <https://orcid.org/0000-0002-1999-5189>.

Стаття надійшла до редакції: 02.09.2022

Схвалено до друку: 13.11.2022

NEGATIVE COPULA OF BEING AMONG THE PERSPECTIVES OF HEIDEGGER'S PROJECT OF RADICAL ONTOLOGY

Zakhlypa Daria A.

PhD Student, Faculty of Philosophy

V. N. Karazin Kharkiv National University

4, Maidan Svobody, Kharkiv, Ukraine

E-mail: darazahlypa@gmail.com

ORCID: <https://orcid.org/0000-0002-1999-5189>

ABSTRACT

Being needs a rectification, that is the compensation of *being* for Being, which was only assumed, but not substantiated by reason of the influence of the logical fallacy *petitio principii* and due to the loss of the absolute status of the verb *to be* from the Greek times to Heidegger's project of ontology. The annulment of the Greek status of the verb *to be* caused an absolute disorientation of being regarding its own object and method of action, which ultimately led to the indifference of the ontological background as such. As a result, being did not turn into the smallest semantic unit, like the active parts of speech, but its semantic content expanded to infinity in an eclectic manner, and therefore, being eventually lost the autonomy and limits of its own phenomenological manifestation. This article, which is a part of a larger study at the same time, is based on the idea that *negativity* is presented as an original characteristic of being in the very first of the judgments about being, namely *being is*. It turns out that *being exists*, but only within the utterance, while it is not *directly* presented, what means it is deprived with predicative features peculiar to it exclusively, except for such one: being is/exists (but) *not (only) as something* or being is not (only) *as something*. The aim of the article is to define the negative *copula* of being as the subject of Heidegger's project of *radical ontology*, only sketched in the Marburg lectures of 1927. Besides, the current revival of scientific interest in the direction of subjectivity and spatial localizations of *Nothing* requires the confirmation of its being-nature, that logically follows from acquisition of the *negativity*-feature by being-*copula*, and then –the interpreting of *negation* as a solely ontological *mode of action* among the perspectives of the transition to a *new beginning*, which occupied all scientific research of Heidegger's later thought. In view of the above, the relevance of *copula*-studies is only increasing.

Keywords: *being, copula, radical ontology, negativity, petitio principii.*

REFERENCES

- Ackrill, J.-L. (1957). Plato and the Copula: Sophist 251-259. *The Journal of Hellenic Studies*, 77(1), 1-6. <https://doi.org/10.2307/628625>
- Aristotel. (2022). *Metaphysic*. (O. Panych, Trans.). Kyiv: Tempora. (In Ukrainian).
- Backman, J., Carman, T., Dahlstrom, D. O., Harman, G., Marder, M., & Polt, R. (2019). Gatherings Symposium: Beyond Presence? *Gatherings: the Heidegger Circle Annual*, 9, 145-174. <https://dx.doi.org/10.5840/gatherings201997>
- Beaufret, J. (1974). *Dialogue Avec Heidegger. Approche de Heidegger* (T. 3). Paris: Les Éditions de Minuit.
- Couloubaritsis, L. (2014). Ousia, Huparxis, Hupostasis: Essence and Existence. In B. Cassin (Ed.), *Dictionary of Untranslatables: A Philosophical Lexicon* (pp. 422–23). Princeton: University Press.
- Derrida, J. (1976). Supplement of Copula: Philosophy Before Linguistics. *The Georgia Review*, 30(3), 527-564.
- Heidegger, M. (1989a). *Beiträge zur Philosophie. Vom Ereignis*. Gesamtausgabe (Bd. 65). Frankfurt am Main: Vittorio Klostermann. (In German).
- Heidegger, M. (1997). *Der Satz Vom Grund*. Gesamtausgabe (Bd. 10). Frankfurt am Main: Vittorio Klostermann. (In German).
- Heidegger, M. (1989b). *Die Grundprobleme Der Phänomenologie*. Gesamtausgabe (Bd. 24). Frankfurt am Main: Vittorio Klostermann. (In German).
- Heidegger, M. (1994). *Die Kehre*. Gesamtausgabe (Bd. 79). Frankfurt am Main: Vittorio Klostermann. (In German).

- Heidegger, M. (1967). *Sein und Zeit*. Tübingen: Max Niemeyer Verlag. (In German).
- Hintikka, J. (1986). *The Varieties of Being in Aristotle*. In S. Knuuttila & J. Hintikka (Eds.) *The Logic of Being* (pp. 81-114). Dordrecht: D. Reidel. https://doi.org/10.1007/978-94-009-4780-1_4
- Ierodiakonou, K. (2004). *Byzantine Philosophy and Its Ancient Sources*. Oxford University Press.
- Kahn, C. (2009). *Essays on Being*. New-York: Oxford University Press Inc.
- Kahn, C. (1986). *Retrospect on the Verb "To Be" and the Concept of Being*. In S. Knuuttila & J. Hintikka (Eds.) *The Logic of Being* (pp. 1-28). Dordrecht: D. Reidel. https://doi.org/10.1007/978-94-009-4780-1_1
- Kisiel, T. (1995). *The Genesis of Heidegger's Being and Time*. University of California Press.
- Kleinberg-Levin, D. (2022). *Insight into Being: Ontological Responsibility in Heidegger's "Einkehr in das Ereignis"*. *Gatherings: the Heidegger Circle Annual*, 12, 68-95. <https://doi.org/10.5840/gatherings2022124>
- Meinong, A. (1988). *Über Gegenstandstheorie. Selbstdarstellung*. Hamburg: Felix Meiner Verlag. <https://doi.org/10.28937/978-3-7873-2634-1> (In German).
- Moro, A. (2006). *The raising of predicates*. Cambridge: CUP.
- Pöggeler, O. (1984). *Martin Heidegger. Perspektiven zur Deutung seines Werkes*. Königstein: Athenäum Verlag. (In German).
- Richardson, W. (2003). *Through Phenomenology to Thought*. New-York: Fordham University Press.

Article arrived: 02.09.2022

Accepted: 13.11.2022